

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

juny 2012

LA MIREIA VOL UN GOS

Inici: Autora Marta Dapena Soriano

(responsable BE Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat)

Nus: Alumnes 5èA Escola Mare de Déu de la Mercè, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Blanca Medrano Medrano)

Desenllaç: Alumnes 6èA Escola Marianao, Sant Boi de Llobregat
(Tutora: Rosa Tebar Ramón)

La Mireia havia de tenir un gos, fos com fos.

La Rut en tenia dos i ella també en volia tenir un.

Un dia, mentre esperava que la vinguessin a recollir, a la porta de l'escola se li va apropar la mare de la Rut amb un gosset a la mà i li va dir:

- **Hola Mireia!**

La Rut m'ha dit que vols un gosset.

Els nostres gossos han tingut cadells i si els teus pares volen, aquest que tinc a la mà pot ser per a tu.

A la Mireia se li van il·luminar els ulls i, tot i que sabia que no estava bé el que anava a fer, no va poder evitar dir:

- **I tant!**

Els meus pares estan desitjant tenir un gosset.

- **Així doncs, té.** -va dir la mare de la Rut-

Aquest és per a tu.

De sobte va sentir:

- **Mireia!**

Hola filla!

Sento arribar tard!

La Mireia va agafar el cadell i amb un moviment ràpid, el va ficar dins la motxilla.

- **Hola mama!**

...

La Mireia va agafar el cadell i amb un moviment ràpid, el va ficar dins la motxilla.

- **Hola mama!** -va saludar la nena.
- **Com t'ha anat el dia?** -va preguntar la mare.
Sembles una mica preocupada, has tingut algun problema a l'escola?
- **No mare, estic bé.** -va contestar la Mireia.

De camí cap a casa, el gos va bordar i la mare es va estranyar perquè el soroll se sentia de molt a prop.

- **Mireia sembla que ens estigui perseguint un gos!** -va exclamar la mare.

La Mireia li va seguir el fil i li va contestar:

- **Mama, no veus aquest gos que acompanya a aquesta senyora gran?**

La Mireia tenia molta pressa per arribar a casa.

Anava pensant què li donaria al gos per sopar i on l'amagaria...

La mare li va dir que havien de passar per la peixateria.

La Mireia s'avançà perquè tenia molts deures i sabia que la seva mare es quedaria xerrant amb la peixatera una bona estona.

En aquell moment, va treure el gos de la motxilla perquè pogués respirar més bé.

En arribar a casa, agafà de la nevera dues salsitxes i una mica d'aigua, i amagà el gos a l'habitació.

Aleshores la Mireia es va tranquil·litzar perquè tenia la situació controlada.

Els pares van arribar i de seguida la van cridar per sopar.

Mentre menjaven, la seva mare preguntà:

- ***Quina sorpresa t'agradaria tenir pel teu aniversari?***

La Mireia va dir que li encantaria un gos.

Els pares li van explicar que era impossible ja que el seu pare tenia una al·lèrgia des de petit i encara no li havien explicat.

- ***Doncs nosaltres hem preparat un viatge a Itàlia aprofitant que arriben les vacances de Setmana Santa i coneixem les teves ganes de viatjar sempre.***

La Mireia no sabia on ficar-se en sentir aquesta proposta dels pares ja que el viatge li encantava però encara se li complicava més la cura del gos.

Els pares s'estranyaven de la reacció de la Mireia ja que esperaven que la nena saltés de la cadira en sentir aquell regal.

En aquell instant, a la Mireia li passà pel cap el detector d'objectes de l'aeroport, l'al·lèrgia del pare i . . .

En aquell moment es sentí un “*bup, bup*” que venia de l'habitació de la Mireia, de l'armari on una estona abans havia amagat el gos.

La mare en sentir això va preguntar:

- ***Què és aquest soroll?***

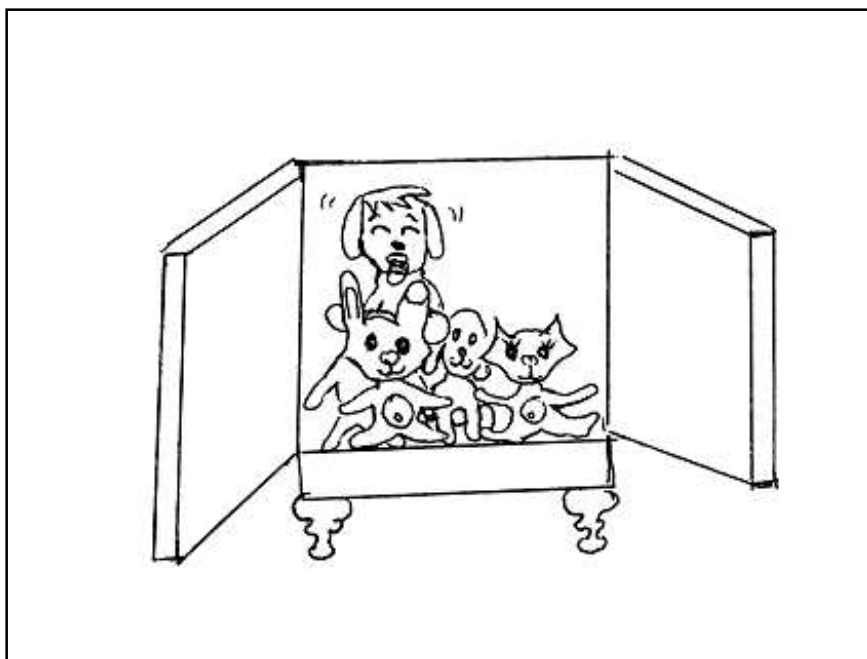
Vaig a veure...

- ***T'acompanyo.*** -va respondre la Mireia, amoïnada.

Van dirigir-se a l'habitació i, tot sentint els sorollets que venien de l'armari de la Mireia, la mare va a apropar-se a veure de què es tractava.

La Mireia no deixava que la mare obrís l'armari, però la mare va poder amb ella i aconseguí obrir-lo.

L'armari estava ple de peluixos, i a primer cop d'ull, no es reconeixia el gos.

La Mireia digué:

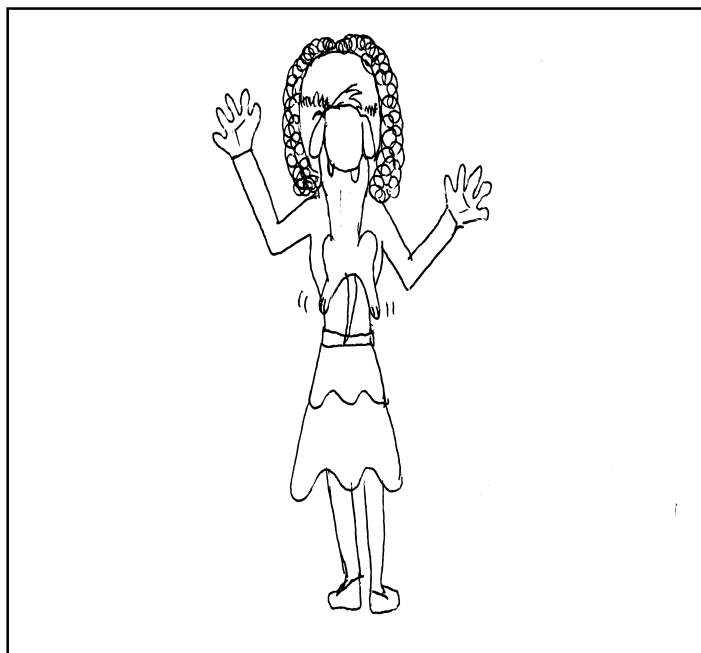
- ***Veus, com no hi ha res? Ja t'ho he dit!***

- ***Ai sí?***

I com és que hi ha un peluix trencant-te les xanquetes? -preguntà la mare.

- **Nova tecnologia!** - contestà la nena, molt hàbil.
- **Ja, ja.** -respongué la seva mare.

Però de cop i volta, el gos saltà a la cara de la mare i la va començar a llepar.

La mare va agafar ràpidament afecte al gos, amb la dolça llepada, i finalment se'l van quedar, tot i l'al·lèrgia del pare.

La Mireia era la nena més feliç del món i com es diu sovint en els contes:

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.